

примити обећање учињено само у њихову корист, али ако ова лица примају и какав терет с тим обећањем везан, или сами нешто обећавају, важност уговора по правилу зависи од пристанка заступника или у исто доба од суда, према прописима приложеним у трећој и четвртој глави I дела. Док се овај пристанак не даде, друга страна може одустати, али може захтевати да се одреди одмерени рок ради изјашњења.” Слично ово питање решава и Општи имовински законик за Црну Гору својим члановима 503, 504 и 642.

Српски грађански законик у § 533 не прави никакву разлику, у погледу њихове пословне способности, ни између малолетника од 7—21 године ни између малолетника који се налазе под родитељским старањем и под старатељством. Према § 533 (који гласи: „Који су разума лишени не могу уговора чинити нити могу шта обећати нити примити. Овима је подобно дете млађе од 7 година. Они пак који од оца, татора или староца зависе, не могу ништа обећати, али ако што на корист своју приме, оно стоји”), малолетници од 7—21 године, сем у законом посебно одређеним случајевима, могу закључивати правне послове на основу којих само стичу права.

У прилог схватању да не треба правити разлику у пословној способности малолетника без обзира да ли су под родитељским старањем или под старатељством, говори и чињеница да је чл. 5 Уредбе о ученицима у привреди „(Службени лист ФНРЈ” бр. 39/53) њихову пословну способност изједначио, иако је до тада у овим случајевима било разлике између њихових пословних способности.

Михаило Ступар

ACTIONES LIBERAE IN CAUSA

I

Наше данашње кривично право садржи низ специфичности које се углавном огледају у задатку кривичноправне заштите нових односа у друштву и привреди, али притом оно садржи и низ теоретских поставки и правила из ранијега права. Јер док су неке раније поставке, као стране социјалистичком друштвеном систему, биле одбачене без већих резерви, друге, које решавају проблеме који су исти или слични у старом и новом друштвеном уређењу, усвојене су и у нашем новом кривичном законодавству. Међутим, њихово оцењивање заслужује посебну опрезност, јер, ма да су се нека усвојена решења у пракси показала као целисходна и одговарајућа нашем праву, нека друга правила показала су се сувише широка или сувише уска, тако да се и због тога чују предлози за промену Кривичног законика.

Измене које се предлажу углавном се тичу инкриминисања нових облика криминалитета у области привреде. То је и разумљиво кад се има у виду да се у времену доношења Кривичног законика нису могле сагледати све последице новог привредног система које се сдражавају на кривично право. Али, у дискусији око измена Кривичног законика, покренуто је и неколико питања општег значаја. Једно од таквих питања је оправданост одређивања кажњивости за *actiones liberae in causa* на начин како је то учињено у нашем Кривичном законнику (1).

Циљ овога написа није полемика са ауторима досада објављених мишљења, већ само жеља да се, макар и у најмањој мери, допринесе рашчишћавању овога важног питања и проналажењу решења које ће највише одговорати практичним потребама.

II

У савременом кривичном праву опште усвојено је становиште да се учинилац кривичног дела може казнити само ако је био урачунљив приликом извршења радње којом је дело остварено, при чему је одлучно време извршења вољне делатности, а не време наступања последице.

У вези са овим правилом поставља се у кривичноправној науци и законодавству питање како ће се поступити са учиниоцем који је радњу извршио у стању неурачунљивости, али је ову проузроковао другом претходном радњом извршеном у време кад је он још био урачунљив. Оваква радња извршена у стању неурачунљивости, а проузрокована у стању урачунљивости, названа је *actio libera in causa seu ad libertatem relata*.

О појму *actio libera in causa* постоје углавном два схватања. Према једном, мање заступљеном, схватању овај појам обухвата само радње извршене у стању неурачунљивости у које се учинилац ставио у намери да изврши кривично дело (2). Према другом, више заступљеном схватању, које је теориски исправније, *actio libera in causa* је радња извршена у стању привремене неурачунљивости, у које се извршилац ставио било умишљено било не мислећи довољно или не мислећи уопште на последице које је могао и био дужан да предвиди (3) па се према томе сматра да је ова радња извршена умишљајно или нехатно.

(1) У последње време о томе је посебно писао М. Белчић, судија Врховног суда НРХ у часопису „*Naša zakonitost*“, бр. 10/52, а на његова излагања осврнуо се у истом часопису бр. 6—7, 53 Ј. Црногорчевић, помоћник Савезног јавног тужиоца. Теоретски су ово питање недавно приказали Н. Срзентић и Др А. Стајић у уџбенику: *Кривично право ФНРЈ — Општи део*, Београд 1953, стр. 288—294.

(2) Опенхоф, Шварце, Чубински.

(3) Лист, Мајер, Виндинг, Олсхаузен, Франк, Лилијентал, Живановић, Срзентић—Стајић.

За умишљај у овом случају потребно је да при стављању у стање привремене душевне поремећености код учиниоца постоји свест о свим битним обележјима бића кривичног дела, одређеним кривичним и другим законима (4), а за ова обележја карактеристично је да у радњу извршења улази и довођење у стање неурачунљивости и да се узрочна веза протеже од тога довођења, преко *actio ad libertatem relata*, до кривичне последице.

Постојање нехата код стављања у стање привремене душевне поремећености утврђује се по општем правилу према околностима и личним својствима извршиоца. Нехат се извршиоцу може приписати ако се установи да он из искуства може и треба да зна да у привременој поремећености може предузети штетну или угрожавајућу делатност а не предузме потребне мере да је избегне. Унапред се сматра да лица која врше извесне професионалне делатности у јавном саобраћају, санитету, фабрикама, барутанама и сличном, имају потребно искуство, и да се не смеју сама учинити неурачунљивим кад треба да врше своју професионалну делатност.

Као типични примери *actiones liberae in causa* у теорији се обично наводе следећи случајеви: 1) скретничар је у пијанству пропустио да намести скретницу, што је проузроковало судар возова; 2) неко се опео да би у пијаном стању убио другог, па је то и учинио; 3) мајка која је знала да немирно спава, ставила је своје одојче поред себе у постељу и у сну га угушила; 4) шофер аутомобила, возећи у пијанству кола, прегазео је човека, а док је пио знао је или је био дужан да зна да му се то у пијаном стању може догодити

О питању кажњивости учиниоца за *actiones liberae in causa* постоји у кривичноправној науци више разних гледишта, која се углавном могу поделити у три групе. У прву групу спадају гледишта о некажњивости ових радњи, у другу о њиховој кажњивости, а трећу чине разна компромисна гледишта старијих правника, према којима се или захтева казна само код умишљајног довођења у стање неурачунљивости (6), или се сматра да извршилац треба да буде кажњен само као за нехатно дело (6).

Гледиште о некажњивости *actiones liberae in causa* изведено је из општег кривичноправног начела по коме се извршилац не кажњава ако у тренутку извршења радње није био урачунљив. Формирању овога гледишта нарочито су допринели познати правник Савињи који сматра да у случају *actio libera in causa* не постоји психичка узрочна веза између одлуке извршиоца и његовог психичког

(4) Аћимовић: Кривично право — Општи део, Суботица 1937, стр. 91.

(5) Rudorff: Straffgesetzbuch für das Deutsche Reich, I Aufl., Berlin 1871, S. 184, Anm. 4.

(6) Carpzov: Practica nova, Pars III, Quaest. CXLVI, p. 482, Wittenberg 1635.

стања приликом извршења радње (7) и Каценштајн (8) који *de lege ferenda* сматра да за овакву радњу треба казнити, али да је она посматрана *de lege lata* некажњива, уколико кривични законик не садржи посебан пропис о њој. Радња довођења у стање неурачунљивости, извршена у стању урачунљивости, претставља по Каценштајну само једну припремну радњу за коју се по правилу не кажњава (9).

Гледиште о кажњивости *actiones liberae in causa* данас је прихваћено у пракси већине земаља и сматра се за владајуће у савременој кривичноправној науци (10). Насупрот Савињиевом приговору непостојања психичког каузалитета, присталице овога гледишта истичу постојање физичког каузалитета између радње довођења у стање неурачунљивости и радње којом је проузрокована последица (11), а насупрот Каценштајновом гледишту ово довођење не сматрају за некажњиву припремну радњу, већ за почетну радњу извршења којом се отвара каузални низ завршен кривичном последицом. Према њиховом схватању тренутак стављања у стање неурачунљивости претставља одлучујући тренутак у коме се тражи виност код свих *actiones liberae in causa*, а он пада још у време урачунљивости. Нема разлога да се, као што то чине присталице компромисних гледишта, прави начелна разлика између умишљајних и нехатних *actiones liberae in causa*. Такве разлике нема ни између ових радњи учињених пропуштањем и активним чињењем. Разлика постоји само у погледу околности због којих се тај тренутак сматра за одлучујући.

Код радњи учињених пропуштањем, као у случају скретничара чије је пијанство проузроковало судар возова, тај тренутак је одлучујући зато што је тада онемогућено дужно чињење, па се ту не ради о извршењу само једне припремне радње. Такви случајеви могу се упоредити са случајевима пропуштања у којима је учинилац онемогућио своје дужно чињење удаљавањем од места кривичног дела (12).

Код *actiones liberae in causa* учињених активним чињењем, тај тренутак је одлучујући из сличних разлога. Ако су овакве радње извршене нехатно, тренутак довођења у стање неурачунљивости отсудан је за извршење радње зато што је тада предузимањем извесних мера *actio ad libertatem relata* могла бити спречена. Мајка која је у сну угушила своје одојче одговараће за нехатно убиство, јер је њен нехат постојао у тренутку кад је легла поред одојчета, дакле док

(7) Савињиева (Savigny) примедба при саветовању о начрту једног пруског КЗ, (Goldammer: Materialien 1, S. 353).

(8) Katzenstein: Die Strafflosigkeit der actio libera in causa, Berlin 1901.

(9) Из сличних разлога су за некажњивост и старији немачки правници Temme, Dollman, Hocheder, Stenglein.

(10) Поред осталих њега усвајају Лист, Лилијентал, Бар, Мајер, Франк, Виндинг, Олсхаузен, Хелшнер, Живановић Чубински, Срзентић—Стајин.

(11) Bar: Gesetz und Schuld im Strafrecht, Bd. II, S. 109, Berlin 1907.

(12) Lilienthal: Vergl. Darstellung des Deutschen und ausländischen Strafrechts, Allg. Teil, V. Bd., Berlin 1908, S. 36.

је још била урачунљива. Шофер који је у пијаном стању некога прегазио биће кривично одговоран јер је у време док је пио и био урачунљив могао и био дужан да зна да може некога прегазити кад у таквом стању буде возио аутомобил.

Оно што важи за нехатне, важи и за радње учињене са евентуалним умишљајем, с том разликом што се код њих у одлучујућем тренутку, уз свест о могућности наступања последице, тражи и сагласност извршиоца са њеним наступањем.

Случајеви намерне активно извршене *actio libera in causa* сложенији су зато што појам овакве радње претпоставља трајање дејства директног умишљаја од тренутка довођења у стање неурачунљивости све до тренутка извршења радње који пада у време ове неурачунљивости. Ово трајање дејства могуће је иако се ради о активно извршеној радњи. Јер као што лудак или пијаница може да послужи као средство у туђим рукама, тако и сам извршилац у душевној поремећености или пијанству може да задржи претставе о извођењу претходно замишљених планова (13), поготову ако се не ради о компликованијим радњама. Дobar пример трајања претходног умишљаја пружа намерно подвргавање хипнотичкој сугестији да би се под њеним утицајем извршило жељено кривично дело. Код хипнозе, као и код пијанства, извршилац је оруђе у сопственим рукама. Психичка и физичка узрочна веза између остављања у стање неурачунљивости и намераване радње учињене чињењем може да постоји, а ако ове узрочне везе нема, онда не постоји ни *actio libera in causa* већ се ради о некој другој кажњивој радњи извршеној у стању неурачунљивости.

Према томе, намерна активно извршена *actio libera in causa* умишљајно је постављена пре наступања неурачунљивости, па извршиоца треба казнити за умишљајно дело. Тешкоћа при оцени његове виности је у томе што у оваквим случајевима треба установити да се учинилац, на пример услед пијанства, налазио у стању потпуне неурачунљивости, па ипак да је био толико свестан да је дејство његовог ранијег умишљаја у њему самоме трајало кроз такво стање, и да је активним чињењем које је проистекло из тога умишљаја учинио кривично дело. Чешће се дешава да извршилац прими потстицај из неког догађаја који се одиграо за време његовог пијанства а не из умишљаја са којим се опијао (14).

Дошавши до закључка да кажњивост *actio libera in causa* није у противречности са начелом некажњивости радњи извршених у стању неурачунљивости, теорија је дошла до исправног решења питања поступања са извршиоцем такве радње.

(13) Liszt: Lehrbuch des Deutschen Strafrechts, Berlin und Leipzig 1919. S. 159.

(14) Lilienthal, op. cit., S. 36.

Међутим, у пркос ове теоретске једнодушности и у погледу кажњивости *actio libera in causa*, кривична законодавства формално регулишу ова питања на три различита начина. Законници неких земаља уопште не помињу овакве радње, други их помињу само у случају стављања у стање неурачунљивости код кога постоји намера, а трећи изричито предвиђају кривичну одговорност како за умишљајне тако и за нехатне *actiones liberae in causa*.

Законодавства прве групе, међу које поред осталих спадају немачко, француско, совјетско и предратни Југословенски кривични законик, не садрже пропис о оваквим радњама иако стоје на становишту њихове кажњивости. Поменута законодавства, као што је речено у Мотивима уз пројекат казненог законика за Краљевину Србију из 1910 године, сматрају да „овај случај није потребно нарочито предвиђати, јер је јасно да ће учинилац одговарати за извршено дело, пошто се одлучио за његово извршење у свесном стању. Исто то вреди и за остале случајеве *actiones liberae in causa*” (15).

Законодавства друге групе садрже само пропис о кривичној одговорности за радње извршене у стању неурачунљивости у које се учинилац ставио са директним умишљајем управљеним на извршење ових радњи. Законодавства која предвиђају да се одредбе о некажњивости душевно поремећеног извршиоца не примењују на извршиоца радње извршене у стању неурачунљивости у које се сам ставио „у намери“ односно „у циљу“ да учини кривично дело, јесу италијанско, пољско и швајцарско, а такав пропис садржавао је и наш Кривични законик — Општи део из 1947 године (16).

Ова законодавства стоје на становишту кажњивости свих *actiones liberae in causa*, али свакако да се приликом доношења законика сматрало да нема посебних тешкоћа да се општи прописи о виности примене на ове радње ако су оне нехатне, евентуално умишљајне и намерне учињене пропуштањем. Кад се ради о таквим радњама довољно је, а није нарочито тешко, закључити да постоји објективна узрочна веза између довођења у стање неурачунљивости и кривичне радње, па се први од ова два тренутка сматра за одлу-

(15) Пројекат и мотиви казненог законика за Краљевину Србију, Београд 1910, стр. 169.

(16) Италијански *Codice penale*, R. D. 19 ottobre 1930, члан 87: Унапред умишљено стање неспособности за намеравање или хотење: Одредба првог дела члана 85 не примењује се на онога који се је ставио у стање неспособности за намеравање или хотење у циљу да изврши дело или да себи припреми оправдање.

Code pénal polonais du 11 Juillet 1932, члан 17 § 2: Одредбе § 1 неће се применити ако се учинилац намерно ставио у стање поремећења својих душевних способности да би извршио кривичну радњу.

Schweizerisches Strafgesetzbuch (Vom 21 December 1937) чл. 12: Одредбе чл. 10 и 11 не примењују се када се сам учинилац довео до тешког поремећења или оштећења свести у намери да у таквом стању изврши кажњиву радњу.

Наш Кривични законик од 4 децембра 1947, члан 6 став 3: Учинилац је кривично одговоран ако се сам стави у стање привремене душевне поремећености у намери да у таквом стању учини кривично дело.

чујући и у њему тражи виност извршиоца. Али кад се ради о активно извршеној намерној *actio libera in causa*, тад није довољно само објективна узрочна веза већ се тражи и субјективно трајање извршиоцевог умишљаја до тренутка извршења радње. Прописи у овим законцима имају за циљ да скрену пажњу на могућност оваквог трајања умишљаја и на отсудност тренутка довођења у стање неурачунљивости и код намерних радњи учињених чињењем. Јер ако овакав пропис не би постојао у закону, могло би се десити да се и у случају намерне *actio libera in causa* суд ограничи само на установљавање објективне узрочне везе, да тренутак активног извршења радње сматра за одлучујући и да, с обзиром на стање извршиоцево у томе тренутку, овога не казни за намерно кривично дело. Ови законици посебно не наглашавају да се ради о активној радњи само зато што се њихов пропис у потпуности примењује и на радње извршене пропуштањем, па би ограничења у томе правцу могла да доведу до забуне.

У трећу групу кривичних законика спадају они који изричито предвиђају кажњивост свих, како умишљајних тако и нехатних, *actiones liberae in causa*. Такав пропис садрже Норвешки казнени законик (17) и наш Кривични законик од 2 марта 1951 године, који у своје члану 6 став 3 каже: „Учиницац је кривично одговоран ако се употребом алкохола или на други начин сам ставио у стање привремене душевне поремећености иако је био свестан или је био дужан и могао бити свестан да у таквом стању може учинити кривично дело”.

Не изгледа вероватно да је кривична одговорност за све *actiones liberae in causa* одређена посебним прописом у овим законцима због усвајања теориски оспореног гледишта о некажњивости оваквих радњи уколико у закону нису изричито предвиђене. Изгледа вероватније да се изричитом широм формулацијом хтело отклонити могућу сумњу у погледу кривичне одговорности за све те радње и истаћи ову одговорност која проистиче већ из законских прописа о виности. Објашњења уз Нацрт Кривичног законика ФНРЈ, према којима би, у случају да је у Законику задржана формулација из ранијег Општег дела Кривичног законика, кривична одговорност постојала „само онда ако се учинилац ставио у стање неурачунљивости у намери да у таквом стању учини кривично дело“ (18), стоје на погрешном становишту да извршилац *actio libera in causa* не би био кажњаван ако његова кривична одговорност не би била у закону

(17) Општи казнени законик за Краљевину Норвешку од 22 маја 1902 год. § 45: Кад се ко сам привремено ставио у које од стања, поменутих у § 44, тако стање неће утицати на кажњивост. Кад је ко иначе, својом кривицом, у једно од таквих стања дошао и ако у таквом стању учини какво дело, које се казни и као нехатно, казниће се казном предвиђеном за нехат.

(18) Објашњења уз Нацрт Кривичног законика ФНРЈ, Београд 1951, стр. 47.

изричито одређена. Ова објашњења губе из вида да одлучујући тренутак, у коме се тражи постојање извршиоачеве виности, пада још у време урачуњљивости.

IV

Формална решења питања кажњивости *actiones liberae in causa* у кривичним законцима разних земаља, као што се види из предњих излагања, знатно се разликују, па се поставља питање да ли сва ова решења, од којих ни једно није теориски неисправно, имају исту практичну вредности и коме би од њих, као најпогоднијем, требало дати предност.

Ограничавање на опште прописе о кривичној одговорности и отсуство нарочитог прописа о кажњивости *actiones liberae in causa* није за препоруку, зато што може да доведе до погрешног закључка да се, с обзиром на начело о некажњивости кривичних дела учињених у стању душевне поремећености, за овакве радње уопште не кажњава, као и зато што праксу оставља без поузданог законског ослонаца за правилно разумевање питања одговорности за овакве радње.

Решењу пак које је усвојио наш Кривични законик у своме члану 6 став 3, могло би се приговорити што оним својим делом којим изричито одређује кривичну одговорност за нехатну, као и за евентуално умишљајну *actio libera in causa*, претставља понављање које није потребно јер су, с обзиром на време у коме се тражи виност извршиоца, законски прописи о виности довољни за одређивање кривичне одговорности и за овакве радње. Изричито одређивање кривичне одговорности за овакву нехатну радњу може да створи утисак као да се нехат, и то нарочито несвесни, може приписати извршиоцу самим тим што се он на пример опио, док му се, међутим, нехат сме приписати само ако се утврди да је он доиста према околностима и својим личним својствима могао и био дужан да буде свестан могућности наступања кривичне последице.

Поред тога, поменути пропис нашег Кривичног законика, због своје формулације, у примени захтева опрезност још у једном правцу, за чиме би потреба била много мања у случају друкчије формулације. Наиме, треба стално водити рачуна да део прописа који се односи на кривичну одговорност за радње извршене у стању привремене душевне поремећености у које се учинилац стави нехатно, долази у обзир за примену само када је у складу са прописом члана 7 став 4, према коме је за кривично дело учињено из нехата учинилац кривично одговоран само кад то закон одређује. Услед тога што се у пракси неких наших нижих судова ово губило из вида долазило је до погрешне примене прописа члана 6 став 3 на случа-

јеве кад су се учиниоци нехатно ставили у стање потпуне неурачунљивости, па у таквом стању учинили кривична дела која се само умишљајно могу да изврше (крађа, непријатељска пропаганда итд.) (19).

Пропису члана 6 става 3 стављене су са разних страна различите примедбе, али су се оне односиле више на јасноћу формулације, него на њену ширину. Њему се замерило да по својој стилизацији допушта тумачење да се не односи на умишљајна већ само на нехатна кривична дела, да не прави разлику између врста умишљаја, да захтева понекад тешко доказивање постојања потпуне неурачунљивости у коју се учинилац сам ставио итд (20). Међутим, и у јасноћи би се више добило променом ширине формулације, односно обухватањем уже садржине, него са мањим изменама у стилизацији.

Ужа формулација коју усвајају швајцарско, пољско и италијанско кривично законодавство, и која предвиђа кривичну одговорност само за *actio libera in causa* чији се извршилац учинио неурачунљивим у намери да у таквом стању учини кривично дело, јаснија је од осталих и мање доводи до погрешног тумачења у пракси. Стога што не обухвата нехатне и евентуално умишљајне радње, чија кажњивост није спорна ни онда кад у закону није изричито наглашена, таква формулација не може довести до погрешног приписивања нехата због самог опијања, као ни до погрешног кажњавања за дело које се може учинити само умишљајно, а које је учињено у потпуној неурачунљивости у коју се учинилац ставио нехатно.

Додуше, и кривична одговорност за намерне *actiones liberae in causa* проистиче из самих прописа о виности. И код оваквих радњи одлучујући је тренутак довођења у стање неурачунљивости. пошто је могуће да се извршилац свесно учини несвесним оруђем за спровођењем свога плана. Па ипак је потребно да се кривична одговорност предвиди баш за ове намерне радње, и то зато да се, у отсуству посебног ослонаца у закону, не би посумњало у трајање умишљаја и због тога погрешно применио пропис о неодговорности душевно поремећеног извршиоца, односно да се са извршиоцем радње код које постоји најтежи облик виности (директан умишљај) не би поступило блаже него са извршиоцем нехатне или евентуално умишљајне *actio libera in causa*.

Из ових разлога изгледа да је решење које је у погледу формулације дато чланом 6 став 5 Општег дела Кривичног законика ФНРЈ из 1947 и којим се предвиђа кривична одговорност само у случајевима довођења у стање привремене душевне поремећености у намери да се у таквом стању учини кривично дело, боље и за праксу погодније од решења датог нашим садашњим Кривичним закоником.

(19) M. Belčić: Uračunljivost, — Naša zakonitost br. 10/52, Zagreb, str. 416 i 417.

(20) Naša zakonitost br. 10/52, str. 418.

Ипак би се пропису Општег дела Кривичног законика из 1947 могло замерити што кривичну одговорност за намерну *actio libera in causa* одређује потврдно, док би било боље одречно одредити да се пропис о некажњивости душевно поремећеног извршиоца не примењује у случају такве радње. Потврдно утврђивање кривичне одговорности извршиоца који се сам ставио у стање привремене душевне поремећености у намери да у таквом стању учини кривично дело, могло би да доведе у забуну кад би створило утисак да се кажњава само извршилац оваквих намерних радњи, па да се према томе извршиоци нехатне и евентуално умишљајне *actio ad libertatem relata* не кажњавају (21).

Кад се пак, као што то чине швајцарско, пољско и италијанско кривично законодавство, као и норвешко уколико се односи на директно умишљајне радње, одречно пропише да се одредбе о некажњивости душевно поремећеног не примењују ако се он сам довео у такво стање у намери да у том стању изврши кажњиву радњу, тад се отклања могућност овакве забуне. Не ствара се утисак да се кривична одговорност ограничава само на намерне радње, иако се у закону само оне помињу, него је јасно да се она распростире и на нехатне и евентуално умишљајне радње, у смислу општих прописа о виности и урачунљивости.

Такав начин прописивања кажњивости *actiones liberae in causa* у Кривичном законнику изгледа најприхватљивији, не само због своје теориске исправности, већ и зато што је исцрпан, јасан и без непотребних понављања.

Михаило М. Аћимовић

(21) Није искључено да је баш у циљу отклањања оваквог тумачења, на које је наводио потврдни пропис чл. 6 ст. 3 Кривичног законика из 1947 о кривичној одговорности за намерне радње, дошло до проширења формулације и на нехатне и евентуално умишљајне радње у истом члану новог Кривичног законика.